

medailles, die het bijzondere Poolsche thema ver te boven gaan. Onder het portret van Adam Mickiewicz zelf vindt men als een bijzonder fijne lekkernij een geniale teekening van Delacroix en een relief van David d'Angers, ontstaan in 1829 te Weimar, waar beiden, zowel Mickiewicz als David,

zich bevonden, om den 80-jarigen Goethe hun eerbied te bewijzen. Zoo waren toen de Europeesche cultuurvolken in den geest verbonden.

Ook Hôtel Drouot, het groote Parijsche venduhuis, heeft zijn deuren twee maanden na het uitbreken van den oorlog weer geopend. Er werden tenminste in de beide verdiepingen van het kolossale gebouw een paar zalen weer in gebruik genomen. Het bleek echter, dat er van belangstellenden zooals flâneurs altijd nog genoeg aanwezig waren om de verkooping te animeeren. Dadelijk was de oude vertrouwde en karakteristieke stemming van de Parijsche aucties er weer, die

altijd een beetje van de feestelijke spanning van een tooneeluitvoering of een rechtzaak hebben.

Na de musea volgde het gemeentebestuur en begon de belangrijkste kunstschaten, die op de Parijsche straten en pleinen staan, vol zorg in te pakken. Alle gedenkteekens, in welks bezit de stad zich verheugt, kon men weliswaar niet met zandzakken en steigers omgeven, daarvoor zijn ze te rijkelijk gezaaid.

Amusant was het toen na te gaan, welke werken de Parijsenaars het meest aan het hart lagen. Het ruitersstandbeeld van Hendrik IV op de Pont Neuf b.v. werd onmiddellijk ingewikkeld, maar de enorme ophooping van beeldhouwwerken in den tuin der Tuileriën, dit niet te vergelijken openluchtmuseum van Fransche plastiek van de vorige eeuw, werd volstrekt niet zoo teeder behandeld. Bij den Arc de Triomphe op de Place de l'Etoile heeft men van de vier groote reliefs in de eerste plaats alleen dat van François Rude, de „Uittocht van de vrijwilligers van 1792” beschermd, waaroverheen als meesleepende leidster de gestalte van de oorlogsgeest zweeft — het volk van Parijs noemt die figuur graag „de Marseillaise”. Even zoo werd van de versierende groepen aan de Opera voorloopig slechts één ingepakt: de „dans” van Jean-Baptiste Carpeaux — zoo liefdevol bezorgd is men tegenwoordig voor dit werk, waartegen eens de leerlingen van het Parijsche Balletkorps van 1869 een verontwaardigd protest lieten hooren, en dat een toornig zedenpreeker toen, omdat het „onzedelijk” was, zelfs met een bijtende vloei stof bespoot. Geweldig veel moeiten en kosten besteedde de stad aan de beveiliging der gedenkteekens; alleen reeds voor de